

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Αχ Παναγίτσα μου

Δεν υπάρχει παράσταση υπό αυτόν τον τίτλο, τον εφηύρα για το σημείωμά μου επειδή εκφράζει τη συναισθηματική μου κατάσταση και επειδή δεν ήθελα να προβάλω τον τίτλο «Η γαουρίτσα μου».

Ο Ανδρέας Κουκκίδης θα παραμείνει άξιος σεβασμού και θέσης στην κυπριακή θεατρογραφία για το πολύ σημαντικό, ειδικά για την εποχή που γράφτηκε και πρωτοπαρουσιάστηκε από το Σατιρικό, «Λήδρας και Ρηγαίνης», όμως το κείμενο που ανεβαίνει τώρα στη σκηνή του Σατιρικού και που θα περιοδεύει στους θερινούς προορισμούς δεν σημαίνει, δεν μπορεί να σημαίνει πια, κάτι για τον σημερινό θεατή. Παρά τα σκόρπια σημεία επικαιροποίησης, π.χ. αναφορές στον Ρίσκο και

στον Βέργα, το κείμενο και η παράσταση δεν έχουν χρονική ταυτότητα. Κάποια αναγνωρίσιμα στοιχεία της πραγματικότητας, που διαφαίνονται πού και πού, δεν κάνουν τον κόσμο, την υπόθεση και τους χαρακτήρες του έργου υπαρκτούς. Ο παππούς της οικογένειας δεν μιλά, μόνο τραγουδά (εξ ου και ο Μιχάλης Τερλικκάς) λόγω σαρανταήμερου «κάνονα» που του επέβαλε ο παπάς, ενώ οι οικείοι του ξοδεύουν χιλιάδες αμέτρητες στους γιατρούς που είναι όλοι απατεώνες και εκμεταλλευτές. Ο χαρτοπαίχτης πατέρας της οικογένειας κλέβει κότες από τον «γουμά», ο «χαρτωμένος» της κόρης είναι «παραδόπιστος», αλλά δεν πειράζει, επειδή θα βρεθεί άλλο «κοπέλλι», πιο καλό. Και οι τρεις «γραμμές» της υπόθεσης μαζί θα μπορούσαν να εξαντληθούν σ' ένα εικοσάλεπτο κυπριακό σκετς. Και το χιούμορ που επιστρατεύεται για να στολίσει το έργο δεν είναι καλής ποιότητας και γούστου. Όλα αυτά δεν είναι στοιχεία της τεχνητώς συντηρούμενης ηθογραφίας, αλλά ανήκουν σε μια Χώρα του Ποτέ και Πουθενά. Δεν ξέρω γιατί το Σατιρικό αυτοπαγιδεύεται σ' αυτή τη Χώρα. Τελευταία υπήρξαν αρκετές αξιόλογες προτάσεις από ανθρώπους που γράφουν για τη χώρα που ζούμε, για τα πράγματα που βιώνουμε, για τους προβληματισμούς που μας απασχολούν. Το Σατιρικό δεν επέλεξε έργα από το Play και Play on. Όποια ανάγκη και να υπαγορεύει ορισμένου είδους επιλογές για καλοκαιρινές περιοδείες, πρέπει να τηρούνται όρια καλλιτεχνικής αυτοσυντήρησης. Στη διανομή της παράστασης υπάρχουν ηθοποιοί όπως οι Μαριάννα Καυκαρίδου, Βασίλης Μιχαήλ, Νάτια Χαραλάμπους, ώριμοι και ικανοί για ρόλους μεγάλους που να ικανοποιούν πρώτα πρώτα τους ίδιους και συνεπώς το κοινό τους. Τότε γιατί;